

Niels Hansens Vej



Det centrale grønne rum i Niels Hansen Vej-området.



Ensartet bebyggelse langs Johan Lundbyesvej (tv), og individuel bebyggelse på sydsiden af Niels Hansensvej (th). Bemærk hvor ensartet udtrykket er.

NATURGRUNDLAG OG LANDSKAB

Området ligger lige op til Kristinedalen, som er en skovbevokset smeltevandsdal. Naturgrundlaget er i øvrigt et let kuperet morænelandskab.

De vigtigste landskabelige træk er det centrale grønne rum med udvidelsen mod syd, der har karakter af en grøn plads, hvilket understreges af placeringen af en skulptur for enden af rummet.

Det centrale grønne rum er nærmest skålformet med et cirkulært bassin omkranset af klippede træer i midten. Ved adgangene til denne lille park står små grupper af store træer. Samlet set fremstår landskabsanlægget enkelt men fint udformet, og kombinationen af det sluttede, skålformede parkrum og den grønne plads med udsigt mod sundet er en stor kvalitet i området.



Det cirkulære bassin midt i parken (tv), og den grønne, åbne plads med udsigt til Tåsinge og Bregninge Kirke (th).

KULTURHISTORIE

Området er bebygget med enfamiliehuse og udstykket fra 1950 og frem til cirka 1965. Langt størstedelen af bebyggelsen, er blevet til pga. statslån. Statslånsordningen blev etableret i 1938 og var et politisk initiativ, som skulle give et løft til boligbyggeriet ved at skabe mulighed for at bygge billige enfamilieboliger.

Ordningen fungerede til 1958. For at kunne nyde godt af ordningen skulle statslånshuset overholde strenge krav til størrelse og pris. I begyndelsen måtte huset højst være på 85 kvadratmeter, men med tiden blev det tilladt at bygge lidt større huse. Den begrænsede økonomi betød, at statslånshusene er enkle og beskedne både i størrelse og arkitektonisk udformning.

ARKITEKTUR OG BYGGESKIK

Kulturmiljøet fremstår arkitektonisk helstøbt. Alle huse har karakter af fritliggende huse i egen have, selv om husene rundet om parken er opført i to ensartede grupper - en langs Johan Sonnesvej og en langs Sybergsvej og Lundbyesvej.

Et fællestæk for hele bebyggelsen er en kompakt, ofte næsten kvadratisk grundplan, kombineret med teglhængt saddeltag med høj rejsning. Hertil er det - i tidens stil - meget almindeligt med høj kælder. Husene er næsten uden særlige detaljer og udsmykning. Flere steder ses et fremhævet rulleskifte rundt om døre og vinduer. Tagene er med udhæng men med synlige spærender i stedet for de senere så karakteristiske bræddeklædte sternkasse. Det giver tagene en klædelig lethed.

Næsten al bebyggelse er opført i røde tegl med rødt tegltag, mens enkelte bygninger er i gule tegl med rødt tegltag. Indimellem ses egentlige typehuse med lav taghældning, men det er undtagelsen.



Karakteristiske bygningsdetaljer: Rulleskifter, der indrammer vinduerne, synlige spærender ved tagudhæng, og det lette gelænder ved indgangsdørens trappe.



Et af de sjældne eksempler på gul tegl, men med samme karakteristiske detaljering.